

Aage Frandsen (SF):

Jeg er også glad for det svar, som arbejdsministeren giver på spørgsmålet, fordi dette sådan set er et af de sorte kapitler inden for sikkerheden vedrørende arbejdsulykker og arbejdssundhed, som måske nu kommer til en afslutning.

Jeg vil i den forbindelse spørge arbejdsministeren, om ikke der er mulighed for, at man i fremtiden kan arbejde noget hurtigere med disse problemer. Man var allerede i 1971 klar over, at der skulle ske noget specielt omkring bygge- og anlægssikkerheden, og det såkaldte Stefan Bang-udvalg, en slags ekspertudvalg, afsluttede sit arbejde i august 1972. Nu er der altså forløbet 1½ år, siden dette såkaldte ekspertudvalg blev færdigt med sit arbejde, og derfor vil jeg spørge arbejdsministeren, om det er nødvendigt, at der går så lang tid, hver gang man skal have nogle specielle regler inden for et arbejdsområde med hensyn til sikkerhed og sundhed, og om man ikke i fremtiden kan gøre det lidt hurtigere.

Arbejdsministeren (Johan Philipsen):

Jeg skal da gerne bestræbe mig for at arbejde så hurtigt, det er gørligt, men jeg må sige til hr. Aage Frandsen, at det ligger nok lidt tungt med at beskyldte mig for langsomt arbejde i denne sag.

Jeg kan godt lidt nærmere beskrive, hvad der har været i vejen. Der har været det i vejen, at vi ville pålægge bygherrerne et ansvar ikke alene for koordinationen, det har jeg i og for sig ingen indvendinger imod, men også for, at den såkaldte koordinator skulle være en person, der var kvalificeret dertil. Så har de juridiske indvendinger gået på, at en mand, der f. eks. køber en bil, ville man aldrig drømme om at pålægge et sikkerhedsansvar under bilens fremstilling; han overtager ansvaret, når han overtager bilen. En lignende betragtning har der været gjort på dette område.

Derfor har der været en lang række juridiske ting, som jeg var nødt til at rydde af vejen, inden forslaget kom frem, for ikke at få en lovgivning, der vil give anledning til et utal af retssager. Der har altså været problemer, som jeg af mange grunde var nødt til at have afklaret, inden forslaget — formo-

dentlig om en uge eller to — ligger på folketingets bord.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Aage Frandsen (SF)* til arbejdsministeren:

„Hvilke foranstaltninger vil ministeren træffe for at forhindre de skadelige virkninger, der opstår i forbindelse med svejsning?“
(Spm. nr. 115).

Skriftlig begrundelse.

Baggrunden for spørgsmålet er bl. a. den nylig udkomne Håndbog for Svejsere, som klart viser, at det er forbundet med betydelig risiko for liv og helbred at beskæftige sig med svejsning.

I denne forbindelse er det væsentligt at understrege, at det ikke kan være tilstrækkeligt at søge at begrænse risikoen ved svejsning ved f. eks. at indskærpe anvendelse af masker o. lign. Det afgørende må være at finde frem til foranstaltninger, der betyder, at svejserøgen forsvinder, eller at den bliver giftfri.

Arbejdsministeren (Johan Philipsen):

Det svar, jeg kan give på hr. Aage Frandsens spørgsmål angående svejsning, lyder således:

Arbejdet med sundhedsproblemerne i forbindelse med svejsearbejdet har stået på siden 1965, da arbejdsministeriet lod foretage en helbredsundersøgelse af ca. 200 svejsere, og undersøgelsen blev i øvrigt kombineret med en arbejdspladsundersøgelse. Disse undersøgelsesresultater indgik i overvejelserne i en arbejdsgruppe til behandling af sikkerheds- og sundhedsproblemer ved svejsearbejde, der blev nedsat i 1971 med repræsentanter for Sammenslutningen af Arbejdsgivere inden for Jern- og Metalindustrien og Dansk Smede- og Maskinarbejder-Forbund. Denne gruppe afgav i slutningen af 1971 en rapport, der har tjent som grundlag for indretning af svejsepladser i industrien, specielt i skibsindustrien.

I foråret 1973 nedsatte direktoratet et nyt udvalg, også med repræsentation for de faglige organisationer, som skulle udarbejde regler for svejsearbejde på såvel faste som